

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: M. O.
bytem

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2018, sp. zn. SZ/MPSV-2017/141279-921, č. j. MPSV-2018/85555-921,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 30. 4. 2018, sp. zn. SZ/MPSV-2017/141279-921, č. j. MPSV-2018/85555-921, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobou rozhodnutí žalovaného 30. 4. 2018, sp. zn. SZ/MPSV-2017/141279-921, č. j. MPSV-

2018/85555-921 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Brně (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 8. 6. 2017, č.j. 15172/2017/BOS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání příspěvku na péči, neboť nejde o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný poukázal na výsledky správního řízení před prvostupňovým orgánem, kde byl vypracován posudek na stupeň závislosti žalobkyně Okresní správou sociálního zabezpečení Blansko (dále jen „OSSZ Blansko“) ze dne 23. 5. 2017, na základě něhož žalobkyně nebyla uznána za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby.
3. Zdravotní stav žalobkyně byl přezkoumán v odvolacím řízení na základě posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) ze dne 12. 4. 2018, která jednala v nepřítomnosti žalobkyně s tím, že posouzení stupně závislosti je možno provést na základě prostudování podkladové dokumentace. PK MPSV dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí šlo o osobu starší 18 let věku, která se podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách nepovažuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. PK MPSV dospěla k závěru, že žalobkyně nezvládala z důvodu svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu dvě základní životní potřeby, a to osobní aktivity a péči o domácnost. Ostatní hodnocené základní životní potřeby umožňoval zdravotní stav žalobkyně přiměřeně zvládat.
4. Podle PK MPSV nebylo prokázáno, že by funkční omezení vyplývající ze zjištěného zdravotního stavu s přihlédnutím k použití kompenzačních pomůcek bránilo žalobkyni ve schopnostech zvládat další základní životní potřeby. K jednotlivým neuznaným základním životním potřebám PK MPSV uvedla následující. K potřebě mobility uvedla, že nebylo prokázáno těžké omezení hybnosti kloubů dolních končetin, nejsou přítomny parézy končetin, které by byly objektivním podkladem pro nezvládnutí chůze po rovině a po schodech s využitím facilitátorů a odpočinku. K oblékání a obouvání chybí průkaz závažných paréz končetin, nebylo prokázáno ani těžké postižení hybnosti kloubů, ani ztuhnutí celé páteře, které by bránily tuto základní životní potřebu s využitím facilitátorů a alternativních způsobů zvládnout při volbě vhodného oděvu a obuvi. Tělesná hygiena nebyla uznána, neboť nebyly prokázány poruchy funkce nosného a pohybového aparátu ve smyslu těžkých paretických postižení, těžkého omezení funkce kloubů a páteře. Výkon fyziologické potřeby nebyl uznán, neboť nebyla prokázána plná inkontinence a zdravotní stav žalobkyně dovoluje zvládnout případnou výměnu inkontinentních pomůcek. Péče o zdraví nebyla uznána, neboť žalobkyně má přiměřené mentální a smyslové schopnosti ke zvládnutí této základní životní potřeby. Nebylo prokázáno postižení horních končetin a ani ztuhnutí celé páteře. Pro nezvládání namítaných základních životních potřeb nebyl v objektivním zdravotním stavu žalobkyně shledán odpovídající medicínský korelát.
5. Žalobkyně se k závěrům posudku písemně vyjádřila podáním ze dne 17. 4. 2018. Vzhledem k tomu, že nepředložila žádné nové skutečnosti v podobě lékařských

zpráv, žalovaný posoudil toto vyjádření pouze jako subjektivní hodnocení závislosti osoby, protože nepřináší nové skutečnosti ohledně zdravotního stavu.

6. Stran hodnocení úplnosti a přesvědčivosti posudku PK MPSV žalovaný uvedl, že PK MPSV měla na jednání k dispozici zdravotní dokumentaci praktického lékaře a další odborné lékařské nálezy, které byly PK MPSV náležitě zhodnoceny. Bylo provedeno a zhodnoceno sociální šetření pracovníků prvostupňového orgánu ze dne 8. 3. 2017. Podle žalovaného mezi podklady nejsou rozpory, které by se dotýkaly skutečností relevantních pro rozhodování. Posudkový závěr PK MPSV tak lze považovat za úplný a přesvědčivý. Byl vypracován komisí zasedajícím v řádném složení. Tímto posudkem byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu).

III. Žaloba

7. V žalobě brojila žalobkyně proti napadenému rozhodnutí z následujících důvodů. Podle jejího názoru nebyla otázka závislosti na pomoci jiné fyzické osoby zodpovězena správními orgány na základě dostatečně a náležitě zjištěného stavu věci.
8. K jednotlivým základním životním potřebám uvedla následující argumentaci. K základní životní potřebě mobility žalobkyně uvedla, že se má omezený rozsah a hybnost kloubů se všudypřítomnou bolestivostí, a proto nezvládá chůzi do schodů. Nemůže se dopravovat dopravními prostředky bez pomoci jiné osoby, pouze osobním automobilem a s pomocí. Žalobkyně nezvládá oblékání a obouvání od kolen dolů (tzn. ponožky, obuv, přezůvky), bez pomoci jiné osoby nezvladatelná aktivita. Názor žalovaného, že lze v tomto ohledu využít kompenzační pomůcky, je nesmyslný a neproveditelný.
9. Stran základní životní potřeby tělesné hygieny žalobkyně uvedla, že není schopna použít vanu a sprchu, pouze omezeně horní část těla ve stoje a s pomocí jiné osoby. Co se týká schopnosti péče o zdraví, nebylo přihlédnuto k fyzickým schopnostem (ošetřování bércevého vředu, převazy nohou). K výkonu fyziologické potřeby žalobkyně uvedla, že PK MPSV zlehčuje problém inkontinence, což je při hybnosti žalobkyně prakticky neproveditelné bez pomoci druhé osoby. K potřebě stravování žalobkyně uvedla, že její hodnocení jako zvládané nezpochybňuje.
10. Žalobkyně ke zjišťování skutkového stavu v průběhu řízení dále namítla, že PK MPSV jednala pouze subjektivně a na základě neobjektivních lékařských zpráv pro celkové posouzení zdravotního stavu. PK MPSV měla tato zjištění konfrontovat se skutečnostmi, např. pozváním žalobkyně k jednání.
11. Dále žalobkyně poukázala na následky svého postižení štítné žlázy s následnou trvalou léčbou, k němuž PK MPSV vůbec nepřihlédla. PK MPSV nezhodnotila schopnost žalobkyně zvládat základní životní potřeby v jejím přirozeném sociálním prostředí. PK MPSV neprovedla řádné posouzení zdravotního stavu, neboť ani nebylo zohledněno objektivní šetření sociální pracovnice na místě, která sama shledala 2. stupeň závislosti na péči.
12. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval své závěry k jednotlivým základním životním potřebám uvedené v napadeném rozhodnutí. Ohledně námitky, že PK MPSV jednala pouze subjektivně a jen na základě lékařských zpráv, žalovaný uvedl, že o tomto postupu byla žalobkyně uvědoměna s tím, že po prostudování podkladové dokumentace se tato jeví jako dostatečná k projednání věci v nepřítomnosti a k přijetí posudkového závěru. Posudkový závěr posudku PK MPSV ze dne 12. 4. 2018 je podle názoru žalovaného úplný a přesvědčivý. Žalovaný poukázal rovněž na skutečnost, že žalobkyně dne 8. 3. 2017 převzala dokument Poučení o právech a povinnostech žadatele (oprávněné osoby), kde je uvedeno, že účastník řízení má právo být na základě vlastní žádosti přizván k jednání lékaře okresní správy sociálního zabezpečení či v odvolacím řízení pak k PK MPSV, tedy mít možnost osobního setkání s posuzujícím lékařem.
14. K námitce nezohlednění závěrů sociálního šetření žalovaný uvedl, že provedené sociální šetření ze dne 8. 3. 2017 bylo zohledněno a zhodnoceno v kontextu se zdravotním stavem žalobkyně. K tomu žalovaný připomněl, že závěry sociálního šetření a lékařských posudků se mohou lišit. Závěr ze sociálního šetření tvoří pouze jeden z podkladů pro posuzování závislosti posudkovými lékaři, a ani zákon těmto podkladům nepřisuzuje stejnou míru relevance.
15. K námitce, že žalobkyni poskytuje dlouhodobě pomoc její syn, žalovaný uvedl, že PK MPSV nepřihlíží při svém posuzování k pomoci nebo dohledu při zvládání základní životní potřeby, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a která je motivována snahou o urychlení výkonu základní životní potřeby. Za neschopnost zvládnout základní životní potřeby se považuje takový stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úplné poruchy nebo poruchy těžké, nikoliv jakákoliv porucha funkčních schopností.
16. Žalovaný vyslovil souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
17. Ve stručné **replíce** ze dne 8. 9. 2018 žalobkyně uvedla, že se žalovaný nezabýval tím, že ho informovala o zhoršení zdravotního stavu v průběhu odvolacího řízení. Dále žalobkyně poukázala na to, že pokud byl mezi závěry sociálního šetření a posudkovými závěry zásadní rozdíl, přičemž posudkový orgán neprovedl sám vlastní vyšetření zdravotního stavu žalobkyně, pak se z pohledu nároku na dávku ztrácí význam a postavení zjištění sociálních pracovníků.
18. Podle názoru žalobkyně si měl žalovaný vyžádat doplňující posouzení zdravotního stavu spočívajícího v těžké inkontinenci a dlouhodobé léčbě bércového vředu. Žalovaný navíc rozhodoval až po více jak roce po provedeném sociálním šetření a více jak po 10 měsících od posudku lékaře OSSZ Blansko. Žalobkyně vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud nejprve zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

- správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.
20. Ve věci rozhodoval krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro to byly splněny bez ohledu na nesouhlas žalobkyně s rozhodnutím bez jednání podmínky ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s.
21. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu vycházel ze správních spisů předložených žalovaným a prvostupňovým správním orgánem.
22. **Žaloba je důvodná.**
23. Ze **správního spisu** vyplývá, že v prvostupňovém řízení zahájeném na základě žádosti o přiznání příspěvku na péči ze dne 8. 2. 2017 bylo provedeno sociální šetření dne 8. 3. 2017. Ze závěrů tohoto sociálního šetření ve vztahu k jednotlivým základním životním potřebám vyplývá následující. Stran potřeby mobility se uvádí, že žalobkyně nevstane sama z lůžka a pohybuje se po domě s francouzskými holemi. Dojde pouze na krátkou vzdálenost. Stran komunikace se uvádí, že mluví srozumitelně, chápe, ohledně psaní zvládne pouze podpis. Stravování probíhá tak, že vaří syn, ale žalobkyně si dokáže jídlo dochutit. Nají se sama lžící či vidličkou, syn musí jídlo připravit na talíř a podat na stůl. Dokáže si jídlo sama naporcovat. Stran oblékání a obouvání se uvádí, že žalobkyně nezvládne manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem, nezvládne se obouvat a zouvat. Syn žalobkyni pomáhá s oblékáním ponožek, kalhot a kabátu. Stran provádění tělesné hygieny se uvádí, že se nezvládne mýt a provádět si celkovou hygienu. Běžná hygiena probíhá v kuchyni v lavoru s vodou, opláchne se sama, při koupání pomáhá syn. Ve vaně sedí na velké zpevněné stoličce. Ohledně výkonu fyziologické potřeby žalobkyně uvádí silnou inkontinenci, má u sebe kbelík, pokud stihne jít na WC, tak jde syn s ní. Zatím nemá pomůcky na inkontinenci, očistu provádí sama. Stran péče o zdraví provádí syn převazy nohou, mazání a chystá léky podle rozpisu.
24. V odvolacím řízení žalovaný nechal vypracovat posudek Posudkové komise MPSV, pracoviště v Brně (dále jen „PK MPSV“) ze dne 12. 4. 2018. PK MPSV zasedala ve složení předsedkyně komise a dalšího lékaře z oboru neurologie, jakož i tajemnice komise. Žalobkyně jednání komise přítomna a nebyla k jednání komise ani pozvána. V posudkovém hodnocení PK MPSV uvedla, že hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je hypermobilita při artrotickém postižení kolenních kloubů, obezitě chronické žilní nedostatečnosti. Je schopna samostatné chůze s oporou dvou francouzských holí na krátké vzdálenosti. Žalobkyně je v pohybu limitována subjektivně vnímanými bolestmi, dekonidicí a nadváhou, nikoliv těžkým pohybovým postižením. Dále trpí chronickou žilní insuficiencí s chronickými otoky. PK MPSV se ztotožnila s hodnocením OSSZ Blansko, že žalobkyně potřebuje pomoc při základních dvou životních potřebách, a to osobních aktivitách a péči o domácnost.

25. K námitkám žalobkyně PK MPSV uvedla, že provedla přezkum posudkového závěru OSSZ v Blansku k datu vydání napadeného rozhodnutí, protože nebyly splněny podmínky pro provedení aktuálního posouzení a žalobkyně v průběhu odvolacího řízení nenamítla změnu zdravotního stavu, která nastala po vydání napadeného rozhodnutí a která nevyplynula ani z vlastního zjištění PK MPSV.
26. PK MPSV nezpochybnila, že z hlediska medicínského se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který žalobkyni limituje, ale nebylo z posudkového hlediska prokázáno, že by funkční omezení vyplývající ze zjištěného zdravotního stavu s přihlédnutím kompenzačních pomůcek žalobkyni bránilo ve schopnostech zvládat další základní životní potřeby.
27. Základní životní potřeba mobility nebyla uznána, neboť u posuzované nebylo prokázáno těžké omezení hybnosti kloubů dolních končetin, zejm. nejsou přítomny parézy končetin, které by byly objektivním podkladem k nezvládnutí chůze po rovině a po schodech s využitím facilitátorů a odpočinku. Základní životní potřeba oblékání nebyla uznána, neboť nebyly prokázány závažné parézy končetin ani těžké postižení hybnosti kloubů ani ztuhnutí celé páteře, které by bránily tuto životní potřebu s využitím facilitátorů a alternativních způsobů zvládnout při zvolení vhodného oděvu a obuvi. Tělesná hygiena nebyla uznána, protože místo provádění celkové hygieny ani technický způsob provedení (u umyvadla, ve sprše či ve vaně) není posudkově rozhodný. Ohledně výkonu fyziologické potřeby PK MPSV uvedla, že není prokázána plná inkontinence a zdravotní stav žalobkyně dovoluje zvládnout případnou výměnu inkontinentních pomůcek. Základní životní potřeba péče o zdraví nebyla uznána, protože žalobkyně má přiměřené mentální a smyslové schopnosti ke zvládnutí této potřeby.
28. Právní úprava poskytování příspěvku na péči je obsažena v zákoně o sociálních službách a vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „prováděcí vyhláška“). Východiskem je samotný pojem závislost (§ 8 zákona o sociálních službách), jehož význam je utvářen skrze konstrukci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o sociálních službách definuje tento pojem jako zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb.
29. Aktuální právní úprava rozlišuje pro účely poskytování příspěvku na péči čtyři stupně závislosti, přičemž kritériem pro hodnocení míry závislosti oprávněné osoby na pomoci jiné osoby, a tedy i pro zařazení do jednotlivých kategorií je posuzování zvládání deseti základních životních potřeb vymezených v ust. § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Jedná se o následující potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.
30. Bližší vymezení životních potřeb rozhodných pro stanovení stupně závislosti na pomoci jiných osob lze nalézt v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky. Podle ust. § 2a citované vyhlášky přitom platí, že k tomu, aby bylo možno učinit závěr, že posuzovaná osoba je při zajištění některé z životních potřeb závislá na pomoci jiné

osoby, postací, pokud posuzovaná osoba nezvládá, byť jen jedinou z aktivit vyjmenovaných v této příloze. Za zvládání základní životní potřeby **mobility** se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat 1. *vstávání a usedání*, 2. *stoj*, 3. *zaujímat a měnit polohy*, 4. *pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu*, 5. *otevírat a zavírat dveře*, 6. *chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů*, 7. *nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je*. Za zvládání základní životní potřeby **výkon fyziologické potřeby** se považuje stav, kdy osoba je schopna *včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky*.“ Za zvládání základní životní potřeby **oblékání a obouvání** se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. *vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem*, 2. *rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit*, 3. *oblékat se a obouvat se*, 4. *svlékat se a zouvat se*, 5. *manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem*. Za zvládání základní životní potřeby **tělesné hygieny** se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. *použít hygienické zařízení*, 2. *dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla*, 3. *provádět celkovou hygienu*, 4. *česat se, provádět ústní hygienu, holit se*.

31. Správní řízení ve věci přiznání příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodující důkaz představuje odborný posudek zdravotního stavu a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby. Povahou takového posudku, jakož i na něj kladenými požadavky, se již opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud, který dovedl, že „*se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, či rozsudek téhož soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104, dostupné na www.nssoud.cz).
32. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Zásadní žalobní námitkou je tvrzení, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci řádně a dostatečně. Konkrétně žalobkyně zpochybnila hodnocení zvládání základní životní potřeby mobility a výkonu fyziologické potřeby, jakož i provádění tělesné hygieny s tím, že PK MPSV nevycházela ze závěrů provedeného sociálního šetření, přičemž sama ani neprovedla vyšetření žalobkyně při jednání komise, kam žalobkyně nebyla ani pozvána.
33. Krajský soud musel dát žalobkyni za pravdu v tom, že posouzení schopnosti zvládat některou z uvedených základních životních potřeb není přesvědčivé. Jakkoliv je záznam o sociálním šetření pouhým podkladem pro posudkové hodnocení zvládání jednotlivých základních životních potřeb, je to podklad, který zároveň zprostředkovává posudkovým lékařům přímý poznatek o životě posuzované osoby v jejím přirozeném prostředí. To konec konců koresponduje s požadavky prováděcí vyhlášky (§ 1 odst. 2 vyhl. č. 505/2006 Sb.).

34. V předmětné věci je zřejmé, že posudkové hodnocení základních životních potřeb mobility a výkonu fyziologické potřeby je hraniční a je provedeno v neprospěch žalobkyně, jakkoliv sociální šetření provedené v domácnosti žalobkyně vypovídá o tom, že právě tyto základní životní potřeby činí žalobkyni závažné problémy. Krajský soud poukazuje na to, že PK MPSV nijak nezkoumala schopnost žalobkyně zvládnout samostatnou chůzi na krátkou vzdálenost (a to nejen v domácím prostředí, ale i v terénu alespoň 200 m), jakož ani schopnost vyjít po schodech a vstát (viz tvrzené problémy se vstáváním z lehu). Podle tvrzení žalobkyně i pečující osoby žalobkyně se mimo domácnost pohybuje pouze s pomocí jiné osoby, která obvykle také poskytuje dopravu. To nečiní věrohodným ani úsudek o tom, že by žalobkyně byla schopna v přijatelném standardu zvládnout dopravu autobusem či vlakem včetně bariérových vozidel. Pokud PK MPSV vycházela z analýzy zdravotnické dokumentace, která dokládá artrotické postižení kolenních kloubů i žilní nedostatečnost, přičemž zároveň nevyhodnotila závěry sociálního šetření v domácnosti v tomto ohledu jako relevantní, měla provést vyšetření žalobkyně při jednání komise a zhodnotit její schopnost chůze na krátkou vzdálenost, jakož i eventuálních dalších pohybových dovedností, které je podle citovaného ustanovení přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. třeba hodnotit.
35. Stejně tak nelze zcela přisvědčit žalovanému v tom, že je posudek PK MPSV náležitě a přesvědčivě zdůvodněn z hlediska základní životní potřeby výkonu fyziologické potřeby. Závěry sociálního šetření naopak spíše naznačují tomu, že žalobkyně v přijatelném standardu k datu vydání napadeného rozhodnutí již nezvládala včas dojít na toaletu. Pokud k datu sociálního šetření ještě neužívala inkontinentní pomůcky, neznamená to bez dalšího, že stav trval i k datu vydání napadeného rozhodnutí, k němuž byl žalovaný povinen zjistit řádně skutkový stav věci. V tomto ohledu lze zčásti souhlasit se žalovaným, že i žalobkyně měla poskytnout součinnost a doložit PK MPSV příp. další nálezy týkající se tvrzené inkontinence, což v průběhu odvolacího řízení neučinila. I v tomto ohledu však krajskému soudu k přesvědčivosti posudkového závěru PK MPSV schází vyšetření žalobkyně při jednání komise, kde mohly být poznatky získané ze sociálního šetření vztahující se nejen k potřebě výkonu fyziologické potřeby konfrontovány s aktuální situací žalobkyně a zejm. objektivizovány vyšetřením schopnosti chůze na krátkou vzdálenost, která je klíčová též pro zvládání schopnosti dojít včas na toaletu.
36. Jako víceméně přesvědčivé krajský soud shledává závěry PK MPSV v otázce zvládání základní životní potřeby oblékání a obouvání, kdy nepochybně lze k obouvání využít přizpůsobenou obuv a nazouváky, stejně tak jako vzhledem k nulovému postižení horní části těla zvládnout oblékání kalhot či sukně. K výkonu tělesné hygieny (umývání) krajský soud uvádí, že i ze závěrů sociálního šetření vyplývá, že je žalobkyně s facilitátory zvládá. Neuznaná základní životní potřeba stravování není mezi stranami sporná.
37. Krajský soud tedy v souhrnu uvádí, že vzhledem k nepřesvědčivému posudkovému hodnocení dvou základních životních potřeb (mobility a výkonu fyziologické potřeby) byl skutkový stav v řízení před žalovaným zjištěn nedostatečně, a proto bylo nutno napadené rozhodnutí i bez nařízení jednání zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s.).

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

38. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal žalobu jako důvodnou, a proto zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku. V dalším řízení bude žalovaný povinen doplnit zjištěný skutkový stav dalším posudkovým dokazováním založeným rovněž na vyšetření žalobkyně při jednání komise, případně také doplňujícím sociálním šetřením, aby řádně a přesvědčivě vyhodnotil zvládání sporných základních životních potřeb.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobkyně sice dosáhla úspěchu ve věci, ale neuplatnila žádné náklady řízení a krajský soud ani žádné náklady na její straně ze spisu nezjistil. Proto rozhodl tak, že jí nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ex lege (§ 60 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. listopadu 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.